

Koliko ste dosedaj spisale o praktičnem življenji? Tukaj vas čakam, na tem polji bi se morale najlepše skazati, to bi morala biti vaša prva naloga in skrb. Nekaj dobrega smo že videli, toda pričakujemo še več, slišite? še mnogo več!

In še koliko drugih, čistih, vzvišenih ljubezni bi vam hotel priporočiti! Pa bodi dovolj!

Zakaj se sploh vse to zanemarja in se najrajše obdeluje in slavi ona ljubezen, ki navadno ne prinaša drugega, nego žalost, burjo in temo? Zakaj? . . .

No, vidim, da postajam siten. Dovolj torej! Drage sestre, vi me itak umete.

Premišljuje vestno svoj poklic. Majka Slovenija pričakuje od vas mirisavega cvetja, pa tudi zdravega sadja. Kaj hočete da jej koristi suho listje ali pa škodljivi plevel?

Cvetje in sadje — sadje in cvetje! Znete? Na delo torej z navdušenjem in z veseljem!

Kako se najina ljubezen je začela...

Kako se najina ljubezen je začela?

Hm! vsi so vedeli poprej za njo ljudje.

A kar so drugi rekli, nisva jim verjela

In lastno v prsih sva vtajila si sree.

Drug drugemu sva bila kakor trn v peti,

Dokler usode naji vezal je ukaz,

A ko vsaksebi ločena sva šla po sveti,

Trpela nehote sva ti in jaz...

Molče desnico položila sem v roko ti...

„Za vedno z Bogom?“ si prašaje mi dejal,

Zardela sem... od jeze... kajti nama v koti

Na vsa se usta amor zlobni je smejal...

Márica II.

Noč.

Črno haljo noč razgrinja

Čez utrujeno zemljó,

In nad manoj niti jedne

Zvezde ne užge nebó.

Nemo zrem v to nočno tmíno,

Duh pa truden mi bedi:

Kdaj miru in upa zvezda

V noč duševno zagori!?

Kristina.

Galerija ženskih slik.

Beleži Kamnoselski.

Gospa Marjeta.

(Zvršetek.)

Dolgo, dolgo časa je šlo tako naprej, bile so sanje življenja, kakoršne sanja človek samo jedenkrat na svetu in kateri čas življenja mu je za vedno v najslajšem spominu, pa ako bi živel tisoč let. In sredi teh sanj je bila ona, kakor kraljica te mlade moje sreče.

Ne vem, se je li zela komu drugemu tudi taka, to pa sem pozneje videl, da jo imajo vsi, vsi radi.

Da si nikdo ni prav znal, od kod je prišla, kaj jo je prineslo, le to je znal vsak, da jo ljubi in želi biti v njeni bližini. Njena mila prikazen, njeno tiho, sanjavo in smehljaajoče se bitje se je prikupilo vsakomur na prvi trenotek. Kadar je šla po mestu, takisto, kakor prikazen iz nebes, bilo je takoj vse drugače na ulici; bilo je, kakor bi počivalo to naše mestece pod čarobnim prozornim pokrivalom, ki sega gori pod nebo, a da skozi isto gleda notri vse nebeško prebivalstvo, vsi angelji in svetniki, da, Bog sam in pazi, kako hodi mej najsrečnejšimi zemljani ljubljena božja, ta gospa Marjeta. Okrog nje pa so se gnetli otroci in revni in drugi, pozdravljali so jo z oken in pragov.

Pripovedovalo se je, da je bogata.

In sicer po pravici. Neštevilne darove je delila in nikdo ni odšel s praznimi rokami, ki se je zatekel k njej za pomoč. In v cerkve je žrtvovala! Kadarkoli je ob velikih praznikih zabliščal v zlatu in svili gori pred velikim oltarjem župne crkve nov mašnikov plašč ali oltarski prt, vsikdar se je šepetalo po cerkvi: „o, to je od nje, gospa Marjeta je to storila! Bog jej stotisočkrat povrni! Gorka pojde v nebesa!“

Spominjam se, da je nekaj gorelo v našem mestecu. Pogorela je hiša in vse priprostemu meščanu. Bilo je po noči, ko je ogenj zbudil iz spanja preplašene ljudi. Strašna slika je bila. Plat zvona je udarjala gori v linah in po ulicah so begali ljudje na pol razgaljeni. Ker je bil hud veter, se je bilo bati, da pogori vse mesto. K sreči je pogorelo posestvo samo jednemu. Ko so se proti jutru razkropili ljudje, je ostal na pogorišču nesretnik sam. Ni jokal, ne tožil, ko je čepel na razvalinah svojega uničenega imetja, marveč strmel je pred se, kakor bi bil brez uma; tedaj pa se mu približa neka ženska, molče mu stisne v roko veliko denarja in s prstom na ustih odide proti cerkvi. Dolgo po njeni smrti je pripovedoval, da je bila gospa Marjeta, ki mu je dala dovolj, da si je sezidal novo zavetje. Molil je za njo do zadnjega svojega vzdihla.

Vender nad vse je ljubila mene, njenega „varovanca“. Ko mi je bilo odhajati v latinske šole, skrbela je jedino ona za me, niti najmanjše stvarice ni pustila, da bi storili za me moji roditelji. Ko pa je prišel trenotek slovesa, ko je čakal pred bišo voz, da me odvede izpred njenih oči, za dolgo časa, tedaj me je dvignila k sebi, stisnila me burno na se, potem pa se spustila v tihi, tožni jok.